

Рѣчи турко-татарски въ еленскѣмъ старѣмъ ѣзыкѣ.

Ἀρπή на еленскѣмъ ѣзыкѣ значи: κάθε δρέπανοειδὲς ἢ ἀγρίστροτον δρεπάνη, ἢ κόσσα, т. е. вѣско кату сѣрпѣ или прикрывено орѣдие, коса, какъ то сами тѣ имѣ рѣчникомисатели го тълкувѣтъ. Така рѣчь ἄρπη, кату ся папиши съ **Ф** и ѣ ся даде гласъ *ха*, става *χαρπή*—*харпи*, въ коѣмъ видиме турко-татарскѣмъ рѣчь *харба*, коѣа има исто то значение и на него ѣзыкѣ. А въ глагола ἄρπάζω=грабѣжъ, упуствошавамъ, кату ся пиши **Ф** *αρπάζω* става *χαρπάζω*, види ся ѣвно турко-татарское *харпъ* или *харѣпъ* етмекъ, кое значи грабѣжъ и упуствошавамъ, какъ то и мнимое еленское ἄρπη и ἄρπάζω. Сама та же рѣчь δρέπανον съ коѣмъ то тълкувѣтъ рѣчникомисатели тѣ рѣчь тѣмъ ἄρπη и тѣа е туркотатарската *тырпанъ*—δρέπανον, буква та *δ* измѣнена въ *т*; какъ то и рѣчь-та *хоса* е нашаѣа *коса* (сравни *косѣж*, *косенье* и другы).

На дѣшны говоренъ грѣцкѣмъ ѣзыкѣ казвѣтъ: φέρε τὴν κόσσαν ἢ κοίσωμεν τὸ λειβάδι, тѣмъ почти ни еднѣмъ рѣчь еленска нѣма отъ старо то горско първобытно имѣ нарѣчїе. Φέρε съотвѣтствува съ туркотатарское *верѣ* [нѣ можи да кажишь чи то е отъ *αἶρω*=дигама и съ дигамѣмъ **Ф**-*αἶρω*=*βαίρω*, кое се пакъ е *верѣ*]; τὴν κόσσαν=косѣмъ тѣмъ; ἢ κοίσωμεν=да покосиме; τὸ λειβάδι=ливадемъ тѣмъ. Это първобытенъ еленскѣмъ ѣзыкѣ! . . .

Οὐχ на староеленскѣмъ значи: *нѣ*, на татарскѣмъ исто *укъ*=нѣ; а на турскѣмъ е *юкъ*=нѣ, ублагозвучено.

Κεφαλή=глава, на туркотатарскѣмъ е *кабѣ*.

Ὅμος=рамо, на турокатат. *омѣз*.

Ζάλος (плавый) καταβασία τοῦ παταροῦ=спуштање по водѣмъ тѣмъ, тълкувѣтъ; туркотатарскѣмъ *салъ*=плавый, и глаголь *салвермекъ*, спуштамъ нѣшто си.

Ὠλαξ (вада) αὐλαξ, αὐλάκι, на туркотатарскѣмъ *улукъ* (безъ дигамѣмъ).

Ῥαῖστα и ῤᾶστα (лесно, добросполучено), εἰχολον; на турко-татарскѣмъ *растѣ геле*, казвѣтъ, да бѣди лесно, да доди добрѣ сполучено.

Ὠρα χαλῆ (добъръ чясъ), турко-татарскѣмъ, *урѣ ола*, и *урлѣ*=счастливо.

Βότανον (трѣва, былие), на турко-татарскѣмъ *отъ*=трѣва, (безъ дигамѣмъ).

Γέλος и γελᾶω-γελῶ, (смѣхъ и смѣѣ ся), на турко-татарскѣмъ *юмлекъ* и *юлеримъ*=смѣхъ и смѣѣ ся.

Σοφός (мѣдрецъ), на турскѣмъ *софѣ* (може отъ арапскѣмъ е зѣто)

Κάλαμος (перо за писанье отъ трѣсть), на турскѣмъ *калемъ*, послѣ трѣсть казвѣтъ на грѣцкѣмъ *калѣма*.

Αὐλή (дворъ), на турко-татарскѣмъ *авлу*=дворъ. Така исто рѣчь ся находитъ и въ парийскѣмъ (цыганскѣмъ) ѣзыкѣ; и тѣи кога штѣтъ каза: *въ двора* казвѣтъ ἐν τῇ αὐλῇ, чисто староеленскѣмъ!

Μανητάριον (гѣба на простогрѣцкѣмъ), на турскѣмъ *мантаръ*, кое нѣкои си